ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ

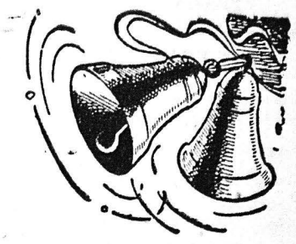

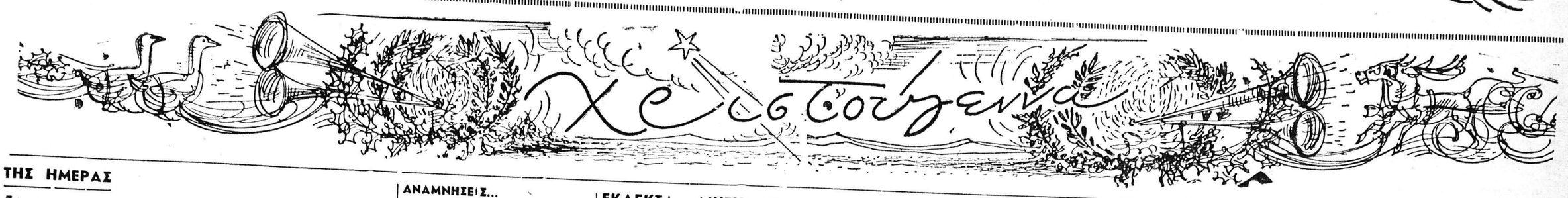

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

'ΜΕΛΛΕΙ ΓΑΡ ΗΡΩΔΗΣ ΑΠΩΛΕΣΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ,

'Αγωνιῶσα καὶ νοσταλγοῦσα ἡ ἀνθρωπότης ἀναζητεῖ. 'Αναζητεῖ παντοῦ κάτι ποὺ δὲν ἔχει καὶ διακαῶς ἐπιποθεῖ. 'Επιποθεῖ τὴν ἡσυχία της, τὴν ἠρεμία καὶ ἀσφάλειά της. Θέλει τὴν Εἰρήνη της! Τὸ κήρυγμα τοῦ ἀγγέλου «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» αὐτὸ νοσταλγεῖ ὁ ἀγωνιῶν ἄνθρωπος. Ποῦ εἶναι ἡ εἰρηνοποιὸς δεξαμενή; "Εως πότε οἱ λαοὶ καὶ τὰ "Εθνη θὰ ἐπιβάλλουν τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου; Πότε δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη θὰ βασιλεύσουν ἐπὶ τῆς γῆς; "Εως πότε οἱ αἱμοβόροι 'Ηρῶδαι θὰ ζητοῦν «ἀπωλέσαι τὸ παιδίον»; Εἶναι λοιπὸν ὁ κλῆρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπ' ἄπειρον νὰ δρασκελίζῃ τοὺς αἰῶνας μὲ ἀγωνία καὶ νοσταλγία,

Παρὰ ταῦτα, παρὰ τὸ ὅτι δηλ.στὸν κανόνα τῶν ἀγώνων καὶ πολέμων ὑπήχθη καὶ ὁ Χριστιανισμός, τὸ γεγονὸς εἶναι ἕνα; 'Ο Χριστιανισμὸς, πολεμούμενος,ἀναγεννᾶ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκπολιτίζει τοὺς λαούς!

Α) 'Ο Χριστιανισμὸς πολεμεῖται ἀπὸ τοὺς συγχρόνους.

Τὸ θεῖον Βρέφος, καταφυγὸν εἰς Αἴγυπτον, διέφυγε τὴν ἀκονισμένη ρομφαία τοῦ αἱμοχαροῦς 'Ηρώδη. 'Η προφητεία ὅμως τοῦ θεοδόχου Συμαιὼν «οὗτος κεῖται εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», εὕρισκε καθ' ἡμέραν ἐφαρμογήν. Οἱ ὁμοεθνεῖς του 'Ιουδαῖοι, πρῶτοι τοῦ ἐκήρυξαν ἕνα ἀπεινῆ πόλεμον ὅτι «οὗτος υἱὸς τέκτονος ἐστὶ καὶ ἐκ Ναζαρὲτ δύναται ἀγαθὸν εἶναι;» 'Αργότερον, Τὸν κατηγόρησαν ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, ὅτι...». "Επειτα, «ἔξω τῆς πόλεως ἤγαγον καὶ ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν». Τέλος ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καθήλωσαν τὸν ἐνανθρωπήσαντα θεάνθρωπον. Καὶ οἱ μαθηταί Του, μήπως ἔτυχον κακλυτέρας ἀντιμετωπίσεως; «Κινδύνοις ἐκ γένους καὶ ἐξ ἐθνῶν, ἐν θλάσση καὶ ... ἐρραβδίσθησαν, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐναυάγησαν...ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον». Ποῖος δὲν ἀντιμετώπισε μαρτύριον; Καὶ ὅλα αὐτα, ἵνα ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». 'Ιουδαῖοι καὶ ἀλλοεθνεῖς ἀκαθεκτοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Σκεφθῆτε ἔπειτα τοὺς αἱρεσιάρχας. Διὰ σοφιστειῶν κατεπολέμησαν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

"Αρειοι καὶ Μακεδόνιοι, Σαβέλιοι καὶ Νεστόριοι. Εὐτυχεῖς καὶ Πορφύριοι καὶ τόσοι ἄλλοι φανεροὶ καὶ ἀφανεῖς 'Ιοῦδαι καὶ Λέοντες, μέχρι θανάτου ἐπολέμησαν καὶ κατεσυκοφάντησαν τὴν πίστι, εἰρωνεύθησαν καὶ ἔσκωψαν αὐτήν. Τί δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς περὶ τῶν αἱμοχαρῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης καὶ διωκτῶν τῆς νέας θρησκείας; 'Από τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ 'Ιουλιανοῦ μέχρι τοῦ Δεκίου καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἡ θρησκεία τοῦ θείου Βρέφους τῆς Βηθλεέμ, δὲν ἔχει μόνον δέκα τέσσαρες χιλιάδες σφαγέντα νήπια, ἀλλὰ ἕνδεκα ἑκατομμύρια μαρτύρων!

Β) Πολεμεῖται ἀπὸ τοὺς νεωτέρους,

Σημεῖον ἀντιλεγόμενον μένει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ στὴ νεωτέρα διανόησι. Στράους καὶ Ρενάν, Βολταῖρος καὶ Νίτσε ... λυσσωδῶς πολεμοῦν τὴν πίστι. Οἱ Ρενὰν καὶ Στράους, μολονότι κλείνουν γόνυ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ 'Ιησοῦ, ἀδυνατοῦν νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ ὡς Θεόν. 'Ο Νίτσε, κάπου ἀλλοῦ ζητεῖ τὸν ὑπεράνθρωπόν του. 'Ο δὲ ἀξιολύπητος καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων διαψευσθεὶς Βολταῖρος, ἔλεγε: «'Η 'Αγία Γραφὴ μετὰ ἑκατὸ χρόνια θὰ πωλῆται στὰ παλαιοπωλεῖα! Πρὸς λύπη του, ὅμως εἰς τὴν ἐν Παρισίοις οἰκίαν του στεγάζονται σήμερον τὰ Γραφεῖα τῆς Βρεταννικῆς 'Εταιρείας, ἥτις σκορπίζει κατ' ἔτος 20 ἑκατομμύρια περίπου 'Αγ. Γραφῶν.

Φθάνουν αὐτὰ τὰ τόσο σύντομα ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι «λακτίζουν πρὸς κέντρα» οἱ πολέμιοι τῆς Πίστεως, διότι καὶ «πύλαι ἅδου οὐ κατισχύσουν τοῦ Χριστιανισμοῦ». 'Ο Χριστιανισμὸς ἐπέτυχεν ἄοπλος ὅσα δὲν ἐπέτυχαν οἱ ἀγῶνες τῶν ἰσχυρῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲ ὁ Μ. 'Αλέξανδρος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Ναπολέων κ. ἄ. Τοῦναντίον οὗτος, πολεμούμενος, λαμπρύνεται καὶ κατακτᾶ ψυχές.

'Ο Χριστιανισμὸς, πολεμού

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑ ΣΠΗΛΑΙΟ

ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΣΑΠΗ

'Ηταν, μοῦ φαίνεται' ἡ τελευταία χρονιὰ ἐκείνη. Δεκέμβρης τοῦ 1933, π' ἀνηφορίζαμε, παραμονὲς Χριστούγεννα, στὰ παληὸ μοναστήρι τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Σὲ λίγους μῆνες μιὰ ἀδυσώπητη φωτιὰ τὸ σώριασε σὲ ἐρείπια καὶ ἡ ἔκρηξις μιᾶς ὑπόγειας ἀποθήκης μὲ μπαροῦτι, ποὺ κανεὶς δὲν γνώριζε τὴν ὕπαρξί της, ἀπ' τὸ 1821, ἔδωκε τὴ χριστιανὴ βολὴ στὸ γραφικὸ μοναστήρι ποὖχε κτισθῆ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπ' ἀπ' τοὺς δύο ἀδελφοὺς Θεόδωρο καὶ Συμεῶνα ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, μπροστὰ ἀπὸ μιὰ βαθειὰ σπηλιά, στὴ ρίζα ἑνὸς θεόρατου βράχου κι' ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ βρέθηκε ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, φτιασμένη μὲ μαστίχα ἀπάνω στὸ ξύλο.

Σὰν σταμάτησε ὁ ὀδοντωτός, στὴ σιδερένια γέφυρα τῆς Ζαχλωροῦς μᾶς δέχτηκε κάτω ἀπὸ τὴ σχάρα της τὸ δούσμα τοῦ Βουραϊκοῦ ποὺ τὰ νερά του, ὁρμητικὰ κατρακύλιζαν ἀνάμεσα στὴ χαράδρα, τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη μέρα, καὶ τὸ βούισμά του σκόρπιζε τὸ δέος σὲ κείνους ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζαν τὴν ἄγρια μεγαλοπρέπεια τοῦ Καλαβρυτινοῦ τοπίου. Στὸ βάθος ὁ Χελμὸς ὁ πατημένος κι' ἀπὸ πάνω μας ἀχνοφαινόταν μέσα ἀπὸ τὸ μουντὸ πρωϊνὸ τὸ παληὸ μοναστήρι μὲ τὴ θεόρατη κορνίζα του, τὸ βράχο καὶ τὰ πανήψυλα ἔλατα ποὺ στὰ λατσούδια τους βάσταγαν καρτερικὰ τὴν κρούστα τοῦ χιονιοῦ. Παντοῦ λευκὸ καὶ κάπου—κάπου πινελιές ἀπὸ πράσινο βαθὺ χρῶμα. Οἱ νυφάδες ἔπεφταν ἀργὰ—ἀργὰ καὶ τὸ ξεροβόρι τοῦ βουνοῦ μάστιζε τὸ πρόσωπό μας.

—"Αντε καὶ φτάσαμε...μᾶς παρηγοροῦσε ἡ Ζαχλωλιώτισσα ὁδηγός, μιὰ ὀσκοπούλα, ἤσαμε 17 χρονῶν, ποὺ ἀφοῦ μᾶς καλοδέχτηκε στὴ γέφυρα θέλησε νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ μοναστήρι.

Στὸν ξενῶνα καίει τὸ τζάκι. πρόσθεσε καὶ σὲ λίγο θὰ βροῦμε ἐκεῖ ζεστασιά.

'Από μακρυὰ πάνω ἀπ' τὸ θεόρατο βράχο κοντὰ στὸ Κάστρο, στὰ χείλη τοῦ βαράθρου, ἕνα μικρὸ βραχάκι μ' ἕνα σταυρὸ σιδερένιο ἀπάνω του, μᾶς καθοδηγοῦσε στὴν κοντινὴ ἀνηφορικὴ πορεία μας. Τὸ βραχάκι αὐτό, θέλει νὰ πῆ ἡ παράδοσι στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὅταν οἱ Τοῦρκοι πολιορκοῦσαν τὸ Κάστρο, τὸ κύλησαν ἀπὸ κεῖ ἀπάνω στὸ βάραθρο γιὰ νὰ γκρεμίσουν τὸ μονοστήρι καὶ νὰ σκοτώσουν τοὺς πιστούς. Μὰ ἡ Παναγιὰ ἔκαμε τὸ θαῦμα της! Γιὰ νὰ προστατεύση τοὺς χριστιανοὺς δὲν ἄφησε νὰ κυλήση ὁ βράχος καὶ κεῖ στὴ θέσι αὐτὴ κόλλησε. Καὶ ἀπὸ τότε ὅσοι πᾶνε προσκηνυταὶ στὸ μοναστήρι τῆς Μεγαλόχαρης, βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὸ θαῦμα.

"Οταν τὰ πόδια ἄρχιζαν νὰ κόβωνται ἀπ' τὴν ἀνηφοριά, φάνηκε τὸ ζενοδοχεῖο «ὁ Χελμός», στὴ ραχούλα, καὶ λίγο ἀριστερώτερα τὸ στρατώνι ποὺ

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΚΑΪ

'Ο πατέρας ἦταν ναυτικός. Μιὰ μέρα, ποὺ μαζεύαμε τὰ πανιά, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε...

Τοῦ ἔμεινε ἡ μάνα του, μιὰ φτωχὴ πλύστρα. Καὶ αὐτὴ ὅμως, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ κερδίσῃ το ψωμί της, ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

Μιὰν αὐγή, σ' ἕνα φτωχικὸ ξυλοκρέβατο, τριγυρισμένο ἀπὸ περίεργες γυναικοῦλες καὶ κόσμο ἀδιάφορο, ἐπῆγαν καὶ τὴ μάνα του στὸ νεκροταφεῖο.

Κι' ἔτσι, τὸ φτωχό, σὲ ἡλικία πέντε χρόνων, βρέθηκε ἔρμο στὸν κόσμο!...

"Οταν πήγαιναν στὸ κοιμητήριο τὴ μάνα του, τὸ μικρὸ ρώτησε κάποιους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀκολουθοῦσαν:

—Ποιὸς θὰ μοῦ δίνῃ τώρα ψωμί; Καὶ ποιὸς θὰ μὲ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά του; Σὰν λερωθοῦν τὰ ροῦχα μου, ποιὸς θὰ τὰ πλύνῃ καὶ τί θὰ γίνω ἂν θ' ἀρρωστήσω;

Κανένας δὲν τοῦ ἀπήντησε. Οἱ γειτόνοι τράβηξαν καθένας στὴ δουλειά του. Καὶ ὅταν τὸ μικρὸ γύριζε μόνο καὶ ἔρμο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες, μερικοὶ ἄπονοι τοῦ ἔλεγαν:

—Τὶ θὲς ἐδῶ; Φύγε ἀμέσως.

'Ο μικρὸς τραβοῦσε μακρυὰ τρομαγμένος.

'Απελπισμένος τράβηξε τὸ δρόμο. Προχώρησε. Δὲν γνώριζε κανέναν. 'Εκύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μήπως διακρίνῃ κανένα φιλικὸ πρόσωπο, κανένα ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του. 'Αλλὰ περνοῦσαν ὅλοι ἀδιάφοροι, χωρὶς κανένας νὰ τὸ προσέξῃ τ' ἀπόκληρο τῆς τύχης.

Κι' ὁ δύστυχος μικρὸς θὰ πέθαινε βέβαια ἀπὸ τὴν πεῖνα τὴ νύχτα ἐκείνη, ἂν μιὰ γριὰ πονόψυχη ποὺ πουλοῦσε φροῦτα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου δὲν τὸν λυπόταν. Μόλις νύχτωσε, τὸν πῆρε σιμά της, τοῦ ἔδωσε ἕνα χονδρὸ μῆλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Τρέχα τώρα σπίτι σου!

Τὸ παιδί, συνηθισμένο νὰ ὑπακούῃ, πῆρε τὸ μῆλο κι' ἔτρεξε ἐκεῖ ὅπου ἄλλη φορὰ κατοικοῦσε. 'Αλλὰ βαθὺ σκοτάδι βασίλευε ἐκεῖ. "Ολες οἱ πόρτες ἦταν κλειστές.

Τὸ ὀρφανὸ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιατὶ συλλογιζόταν ὅτι δὲν βρισκόταν στὴ μεγάλη ἐκείνη χώρα ἕνα σπίτι, μιὰ γωνιά, ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ ξανασάνῃ τὸ ἀποσταμένο κορμάκι του, ὅπου κανεὶς δὲν τὸ περίμενε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ, νὰ τὸ βάλῃ νὰ κοιμηθῆ.

Σύρθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐξώπορτα, μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καί, μέσ' στὰ κλάματα, ἀποκοιμήθηκε. Στὸν ὕπνο του ἄπλωσε πολλὲς φορὲς τὰ χεράκια του ψηλά, καὶ ζαρώνοντας ἐπάνω στὴν κρύα πλάκα, ἐφώναξε:

—Μανούλα μου, γλυκειά μου μάνα!

Πολλὲς φορὲς τὸ ξύπνησε τὸ δύστυχο ἡ παγωνιὰ τοῦ βοριᾶ.

*****

Τὴν ἄλλη μέρα, ζήτησε πάλι τὴ γριὰ ποὺ πουλοῦσε φροῦτα, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ τὸ ἔβλεπε χλωμὸ καὶ δυστυχισμένο, τοῦ ἔδινε λίγο ψωμὶ καὶ κανένα φροῦτο.

Πέρασαν ἄλλες δυὸ ἡμέρες καὶ ἡ γριὰ τό περιποιόταν. 'Αλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, τοῦ κάκου περίμενε τὴ γριά. Κι' ἡ ἡμέρα πέρασε χωρὶς νὰ παρουσιαθῆ μὲ τὸ καλάθι της.

Μεγάλη κίνησι ἦταν γύρω στὸ δρόμο. Τὸ ὀρφανὸ ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ ἕναν σακάτη, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ κανέναν πλούσιον.

—Σήμερα εἶναι γιορτὴ καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ πουλήσῃ.

—Τί γιορτὴ εἶναι;

—Σήμερα γεννήθηκε ὁ Χριστός! τοῦ εἶπε ὁ σακάτης. Κύττα πόσοι πᾶνε στὴν 'Εκκλησία;

«'Εκεῖ ποὺ μπαίνουν τόσοι ἄλλοι θὰ μ' ἀφίσουν νὰ μπῶ κι' ἐγώ!», συλλογίστηκε τὸ ὀρφανό.

Καὶ ἦταν ἀνεκδιήγητη ἡ χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκε βλέποντας πὼς κανεὶς δὲν τὸ ἐμπόδισε νὰ μπῆ στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο παλάτι, ὅτι κανεὶς δὲν τὸ ἔβριζε κι' ὅτι μποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέσα γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ ὡραῖο τραγούδισμα ἀνάμεσα στὶς κυρίες ποὺ ἦταν ντυμένες μὲ πολυτέλεια.

"Οταν τελείωσε ἡ ψαλμωδία κι' ἡ μουσική, ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα ἕνας κληρικὸς κι' εἶπε ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε μέσα σὲ μιὰ φάτνη κι' ὅτι ἔζησε πάντα φτωχὸς κι' ὅτι ἀγαποῦσε τὰ παιδιά...

Ποτὲ δὲν θὰκουραζόταν ν' ἀκούῃ τὰ ὡραῖα λόγια τοῦ κληρικοῦ. "Εως τὸ βράδυ ποὺ ἔκλεισαν τὶς πόρτες τῆς 'Εκκλησίας, τ' ὀρφανὸ ἔμεινε ἐκεῖ, ἔπειτα ὅμως ἦτυν ὑποχρεωμένο νὰ βγῆ ἔξω. Καὶ βρέθηκε καὶ πάλι ἔρημο στὸ δρόμο, μὲ μόνο σύντροφο τὸ βοριὰ καὶ τὸ κρύο.

Μέσα στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων, ἔβλεπε μικρὰ Χριστουγεννιάτικα δένδρα,στολισμένα μὲ πλῆθος κεριῶν ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα κοιμόταν, βρέφος, ὁ Χριστός.

'Ο μικρὸς ἀπόκληρος τῆς τύχης ἔστεκε θαμπωμένος κι' ἐκύτταζε τὶς βιτρίνες μὲ τὰ ὡραῖα πράγματα. Κυρίες καὶ κύριοι, γαντοφορεμένοι, γελαστοί, ἔμπαιναν γιὰ ν' ἀγοράσουν παιχνίδια, γλυκίσματα, κοῦκλες, γιὰ τὰ μικρά τους.

—Εἶναι πολὺ ὄμορφη. Χριστέ μου, ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεώς σου! ἔλεγε τὸ ὀρφανό.

'Αλλὰ ἦταν πολὺ παγερὴ ἡ Δεκεμβριάτικη ἐκείνη νύχτα. Εὐτυχισμένα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀκοῦνε τὸν ἀέρα νὰ μουγκρίζῃ, καθισμένα γύρω ἀπ' τὸ τζάκι, γεμᾶτα μητρικὰ χάδια.

***

Τὸ φτωχὸ ὀφρανὸ γύρισε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς 'Εκκλησίας, κάθησε στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια καὶ δένοντας τὰ χέρια, προσευχήθηκε:

—Καλέ μου Χριστέ, 'Εσὺ ποὺ τόσο ἀγαπᾶς τὰ παιδιά, ἂν ἀγαπᾶς κι' ἐμένα τὸ δυστυχισμένο, πᾶρε με ἐκεῖ ψηλὰ μαζί Σου!

. . . . . .

Κι' ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὴν παράκλησι τοῦ μικροῦ ποὺ ἀποκοιμήθηκε σιμὰ στὸ κατῶφλι τῆς 'Εκκλησίας κι' ἐξύπνησε... στὸν οὐρανό, κοντὰ στὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου, πλάϊ σ' 'Ενεῖνον ποὺ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ κανέναν...

Μ. ΓΙΟΚΑΪ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΠΟΛΕΙΣ

ΟΙ ΠΕΖΟΙ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ

ΜΟΝΑΧΟΝ. (Μεσ. Πρακ.). Πρωτοβουλία μιᾶς ἐφημερίδος τοῦ Μονάχου, ὠργανώθη ἐνταῦθα ἕνας πρωτότυπος διαγωνισμὸς ταχύτητος μεταξὺ τριῶν πεζῶν, τριῶν ποδηλατων καὶ τριῶν ἐποχουμένων αὐτοκινήτων. Τρεῖς ὁμάδες ἀποτελούμεναι ἀπὸ ἕνα πεζὸν ἑκάστη, ἕνα ποδηλάτην καὶ ἕνα αὐτοκινητιστὴν, ἐξεκίνησαν ταυτόχρονα ἀπὸ τρία διαφορετικὰ σημεῖα τῆς πόλεως διὰ νὰ συναντηθοῦν εἰς ἕνα ἐπίσης κεντρικὸν ζυθοπωλεῖον. Τὸ θέμα ἦτο ποῖοι θὰ ἔφθαναν πρῶτοι εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ μὲν αὐτοκινητισταὶ θὰ ἀνεζήτουν πρῶτον χῶρον διὰ νὰ ἀφήσουν τὰ αὐτοκίνητά των καὶ οἱ ποδηλάται διὰ τὰ ποδηλατά των. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς περιπτώσεις ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα πρῶτοι οἱ πεζοί, βαδίζοντες μὲ ἱκανοποιητικὸν ρυθμὸν, ἀποδειχθέντες οὕτω ὅτι προκειμένου περὶ κυκλοφορίας εἰς τὸ κέντρον τῶν μεγάλων πόλεων οἱ πεζοὶ προχωροῦν ταχύτερον ἀπὸ τοὺς ποδηλάτας καὶ τοὺς αὐτοκινητιστάς.

ΣΑΝΑΠΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΝΤΙΓΚΡΑΜ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Κάθε χρόνο ἕνα σκοτεινὸ κρύο ἀπόγευμα δύο χαρούμενα παιδιὰ μὲ τὴν μητέρα τους διασχίζουν τὸ πλῆθος ποὺ περιμένει ἔξω ἀπὸ ἕναν μεγάλο σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου καὶ εἰσέρχονται εἰς ἕνα βαγόνι. Εἶναι ἡ Βασίλισσα 'Ελισάβετ Β' μὲ τὸν πρίγκηπα Κάρολο καὶ τὴν πριγκήπισσα "Αννα ποὺ πηγαίνουν εἰς τὰ 'Ανάκτορα τοῦ Σάντριγκαμ διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων. 'Επὶ πολλὰ ἔτη ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια τῆς 'Αγγλίας διέρχεται τὰ Χριστούγεννα εἰς τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς 'Αγγλικῆς Κομητείας τοῦ Νόρφολκ ποὺ ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν προ—πάππο τῆς Βασιλίσσης τὸν Βασιλέα 'Εδουάρδο Ζ'. 'Η μεγάλη αἴθουσα ἔχει ἰδῆ πολλὰς γενεὰς κυρῶν πριγκήπων καὶ πριγκηπισσῶν νὰ κυττάζουν ἐκθαμβοι τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρον. Τὸ ταξίδι ἀπὸ τὸ Λονδῖνο διαρκεῖ ἀρκετὰς ὥρας, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἰς τὸν μικρὸν τοπικὸν σταθμὸν ἀπολαμβάνουν τὴν ὡραία διακόσμησί του ποὺ ἑτοιράζουν ὁ σταθμάρχης καὶ οἱ ὑπάλληλοι. "Ολοι αὐτοὶ εἶναι παλαιοὶ φίλοι τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν χαιρετισμῶν ὅλοι συμμετέχουν εἰς τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν εἰς τὴν θέαν τῶν λαμπερῶν ἀφίδων ἀπὸ πρασινάδες καὶ χαρούμενα χρωματιστὰ μπαλόνια.

"Οταν φθάσουν εἰς τὸ Σάντριγκαμ ἔρχεται ἡ συγκίνησις τῆς ἐτομασίας τῶν δώρων ποὺ ἔχουν ἀγοράσει διὰ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας. "Ενα μέρος τῆς χαρᾶς τῶν Χρισιουγέννων διὰ τὰ παιδιὰ εἶναι νὰ ἀγοράζουν μόνοι των δῶρα μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοὺς δίνουν οἱ γονεῖς των διὰ χαρτζηλίκι. "Οπως συνέβαινε μὲ τὴν Βασίλισσαν 'Ελισάβετ καὶ τὴν πριγκήπισσα Μαργαρίτα, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἔτσι καὶ ὁ Κάρολος καὶ ἡ "Αννα παίρνουν ἕνα σελλίνι τὴν ἑβδομάδα καὶ ἔχουν μάθει νὰ κάμουν οἰκονομίαν ἀπὸ ἑβδομάδα εἰς ἑβδομάδα διὰ τὰ οἰκογενειακὰ δῶρα των. Τὸ Σάντριγκαμ Χάουζ εἶναι τὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Βασίλισσα μπορεῖ νὰ παραμερίση δι' ὀλίγον διάστημα τὰ βασιλικά της καθήκοντα καὶ νὰ σκεφθῆ τὸν ἑαυτόν της μόνον ὡς οἰκοδέσποινα. Συνήθως ἡ Βασίλισσα καὶ τὰ παιδιὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἔρχονται μόλις τὰ καθήκοντά των τὸ ἐπιτρέψουν. 'Η Δούκισσα τοῦ Κέντ μὲ τὰ παιδιά της καὶ ὁ Δοὺξ καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ Γκλώστερ μὲ τὰ ἀγόρια των εἶναι συνήθως φιλοξενούμενοι τῆς Βασιλίσσης.

'Η ἐθιμοτυπία εἶναι κάτι ἄγνωστο εἰς τὸ Σάντριγκαμ καὶ ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων περνᾶ τόσο ἁπλὰ ὅσον καὶ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην οἰκογένειαν τῆς Βρεταννίας. Οἱ μεγαλύτεροι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Βασίλισσα καὶ τὸν Δοῦκα τοῦ 'Εδιμβούργου παρακολουθοῦν τὴν πρωϊνὴν λειτουργίαν καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα τὰ παιδιὰ συνοδεύουν τοὺς γονεῖς των εἰς τὴν δευτέραν λειτουργίαν εἰς τὴν χαριτωμένην μικρὰν ἐκκλησίαν ποὺ εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὸ κτῆμα. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἡ Βασίλισσα ἀκολουθῶντας τὸ βασιλικὸ ἔθιμον, μοιράζει εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς τοῦ κτήματός της τὰ δῶρα ποὺ ἔχει διαλέξει μόνη της δι' αὐτούς. Τὰ παιδιὰ παρακολουθοῦν μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν τὴν μικρὰν αὐτὴν τελετὴν καθὼς καὶ τοὺς τρανουδιστὰς ποὺ ἔρχονται εἰς τὸ σπίτι κάθε χρόνο διὰ νὰ τραγουδήσουν τοὺς παλαιοὺς ὕμνους καὶ τὰ κάλλαντα. Τὸ γεύμα τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἁπλούστατο καὶ περιλαμβάνει πάντα τὴν πατροπαράδοσιν πουτίγκα μὲ σταφίδες. 'Ακριβῶς εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ἡ Βασίλισσα θὰ ἀφήση τὴν οἰκογένειάν της εἰς τὸ στολισμένον μὲ γιρλάντες χῶλλ καὶ θὰ πάη εἰς ἕνα μικρὸ διπλανὸ δωμάτιον ὅπου ἔχει τοποθετηθῆ ἕνα μικρόφωνο τοῦ Μπί—Μπί—Σί. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον εὑρίσκονται τότε εἰς τὰ ραδιόφωνά των διὰ νὰ ἀκούσουν τὸ βασιλικὸν μήνυμα ποὺ ἀποτελεῖ πλέον ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ ἑορταστικοῦ προγράμματος.

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

"Ηταν τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου Τὴν παραμονὴ τοῦ Χριστοῦ, στὶς δύο ἡ ὥρα τ' ἀπομεσήμερο ἡ «Σοφία Τόγια» σάλπαρε, σφυρίζοντας πανηγυρικά, ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. "Εβαλε ρότα τὸ Σαρωνικό, ὕστερα ὀρθοπλώρισε γιὰ τὸν 'Ισθμό. Γιὰ τὴν Πάτρα. Κατάγεμο τὸ βαπόρι ἀπὸ ἐπιβάτες, ποὺ ἐρχόμασταν νὰ κάνουμε γιορτὲς στὰ σπίτια μας. Οἱ περισσότεροι φαντάροι, ναῦτες, ἀεροπόροι. Μὲ τὴν ἄδεια στὸ «μπουφάν», παρέες—παρέες, πάνω στὴν κουπαστὴ τοῦ καραβιοῦ, ἀρμενίζαμε γεμᾶτοι ἀπὸ χαρά. Θαρρεῖς πῶς εἴχαμε λησμονήσει τὸ σκοτωμὸ καὶ τὸν πόλεμο. Μᾶς ἔκαιγε ἡ πιθυμιά, τώρα, τοῦ σπιτιοῦ, πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. 'Η ὥρα δὲν ἤθελε νὰ τελειώσει καὶ ὁ μικρὸς Κορινθιακὸς μᾶς φάνηκε ὠκεανὸς ἀληθινός.

Στὶς δώδεκα τὴ νύχτα, δέησε ὁ Θεός καὶ ἡ «Σοφία Τόγια» φουντάρησε στὸ πόρτο. Σ